ПРОЛЕТАРИИ ОТ ВСИЧКИ СТРАНИ СЪЕДИНЯВАЙТЕ СЕ!

БОРБА

СЕДМИЧЕН ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ НА ДЕПУТАТИТЕ НА ТРУДЕЩИТЕ СЕ И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ — ТЪРНОВО

Гл. редактор: Хр. Ст. Консулов

Год. IX. бр. 9 (371) | Търново, 28 февруари 1953 г. | Отд. бр. 20 ст.

Към тая Русия, която днес е опора на мира и демокрацията и към която теготее целия славянски мир, всички демократични народи, българската демокрация питае неограничено доверие и й изказва своята дълбока благодарност за двукратното освобождение от чужд гнет.

ВАСИЛ КОЛАРОВ

ВЕЛИКАТА ПОМОЩ

С чувство на радост и безгранична признателност към великия руски народ на 3 март т. г. нашият народ ще честнува 75 годишнината от своето освобождение от пет вековното турско робство. На 3 март 1878 година руските войски заставиха победената феодална Турция да признае нашата свобода и независимост.

След дългогодишната героична борба и кървавото потушаване на Априлското въстание от Турция, под натиска на свободолюбивия руски народ, руското правителство обяви война на Турция.

С кръвта на 200,000 синове на великия руски народ, България беше освободена. Рамо до рамо с тях воюваха за своята свобода и героичните български опълченци. При Стара и Нова Загора, при Шипка и Шейново се роди и укрепна бойното братство между руския и българския народи. Шипченската епопея завинаги ще остане пример, от който българският народ ще се учи на патриотизъм, жертвоготовност и героизъм.

Победата над султанска Турция доведе и до дълбоки социални изменения в живота на нашия народ — до унищожаване феодализма у нас и разрешаване на основните задачи на аграрната революция. Тя разкри широки възможности за икономически и културен прогрес на нашата страна.

Но английските капиталисти не можеха да се примирят със създаването на силна славянска държава на Балканите. Те не само, че непрестанно подбуждаха Австро-Унгария да нападне освободителните руски войски, но и наложиха позорния Берлински договор, с който разпокъсаха младата българска държава, създадена със Сан-Стефанския договор.

Въпреки волята на българския народ, който през Априлското въстание даде десетки хиляди жертви за осъществяване идеите на Левски за „чиста и свята република", западните империалисти му наложиха монархическия режим. Те натрапиха на престола свои агенти, които за интересите на господарите си, вкараха нашият народ в катастрофални войни. Те се стараеха с всички средства да откъснат нашия народ от руския народ, да насадят омраза към нашия освободител, но любовта и признателността на българския народ към неговия освободител остана непомрачена.

Той посрещна възторжено победата на великата Октомврийска социалистическа революция. Българската комунистическа партия, нашите работници и селяни се учеха от своите руски другари, от славната Болшевишка партия как да градят своето единство и как да воюват за смъкването на фашистката робия.

В годините на немската окупация нашият народ, експлоатиран и изтезаван от фашистите, черпеше сили и вяра в борбата от героичните победи на Съветската армия, от безстрашните подвизи на съветските партизани.

Антифашистката борба на нашия народ растеше с победите на Съветската армия и се увенча с успех на 9. IX. 1944 г., благодарение помощта на съветските воини —освободители, които донесоха второто освобождение на България— тоя път от ярема на империалистическото робство и фашизма.

Девети септември 1944 г. откри нова ера в развитието на нашата страна, откри пътя към социализма.

Хранейки дълбока враждебност към нашия народ, американо-английските империалисти всячески се мъчат да отнемат свободата ни, да ни отклонят от социалистическия път на развитие, като открито подбуждат шовинистичния бяс на турските реакционери, гръцките монархо-фашисти и на титовските бандити за разкъсване на нашата страна.

Благодарение само на твърдата защита на великия Съветски Съюз нашата териториална цялост и независимост бяха запазени.

Не само това, но и с безкористната и всестранна помощ на великия Съветски Съюз и лично на другаря Сталин, под мъдрото ръководство на Българската комунистическа партия, начело с безсмъртният ни вожд и учител Георги Димитров, който постоянно ни учеше на беззаветна любов и преданост към нашия двоен освободител, нашата страна можа да възстанови разореното си стопанство и да започне социалистическото си изграждане.

Днес на всеки честен българин е ясно, че без дружбата ни със Съветския Съюз, без неговата помощ и бащинските грижи на другаря Сталин, ние не бихме построили химическия комбинат „Сталин", ТЕЦ „Вълко Червенков", целулозния завод и др., не бихме започнали изграждането на тежката индустрия у нас — на металургичния завод „Ленин", на оловно-цинковия завод и др., на големите язовири „Сталин", „Росица", „Георги Дититров" и др. и социалистическото преустройство на нашето селско стопанство, в което вече работят хиляди прекрасни съветски трактори и комбайни.

Затова денят на своето освобождение от турското робство нашият народ посреща с гореща благодарност към великия Съветски Съюз и другаря Сталин—най-добрия приятел и покровител на нашата Родина и с дълбока ненавист и омраза към американо-английските подпалвачи на нова световна война и техните балкански лакеи, угнетителите на народите от цял свят.

Това той ще потвърди и на V-я конгрес на СБСД, откриването на който съвпада със 75 годишнината от освобождението на България.

Опрян на дружбата и великата помощ на Съветския Съюз, нашият народ ще празнува 75 годишнината от своето освобождение от турското робство с още по-голяма готовност за нови трудови успехи по пътя на изграждането на социализма, под ръководството на Комунистическата партия и любимия ни ръководител другаря Вълко Червенков.

ДИМИТЪР СТОИЧКОВ
секретар на Окръжния комитет на БКП

В ЧЕСТ НА ГОДИШНИНАТА ОТ ОСВОБОЖДЕНИЕТО ДА РАЗГЪРНЕМ НАШИРОКО БОРБАТА ЗА ИЗПЪЛНЕНИЕ НА ПЛАНА, ЗА ВИСОКИ ДОБИВИ!

Отчитат успехите си

Г. ОРЯХОВИЦА — При нарастнала тктивност и критично отношение към работата на 19 февруари т. г. се проведе отчетно-изборната конференция на общофабричния профкомитет при ДИП „Металургия" — Г. Оряховица. В доклада, изнесен от председателя на профкомитета др. Георги Бъчваров се направи анализ на работата през отчетния период. Посочени бяха допущаните слабости и ентусиазма, с който колектива на предприятието е работил за предсрочно изпълнение на първата петилетка и обещанията за 1952 г. дадени пред другаря Вълко Червенков.

Отчете се също, че учейки се непрестанно от богатия опит на съветските стахановци и нашите първенци, производствения план за 1952 г. е изпълнен 176 на сто. Работейки по почина на Левченко и Муханов тенекеджиите Нено Георгиев, Ибриям Сюлейманов, Иван Караиванов, шлосера Ламби Иванов, стругарите Венко Георгиев, Владимир Георгиев и леярите Атанас Момчилов, Петко Николов, Дончо Димитров и др. са реализирали икономия за народното стопанство 21,988 лв.

Отчитайки постиженията и слабостите, конференцията прие резолюция, в която се набелязаха мероприятия за разгаряне на съревнованието и осигуряване ритмичното изпълнение на плана за 1953 г.

Евгениев

Ценни рационализации

Работническият колектив на ДИП „В. Червенков" — Габрово влезе с нарастнал ентусиазъм в новата 1953 г. Още през първия месец от т. г. плана беше изпълнен 105·43 на сто. Наред с борбата за изпълнение на производствения план нашироко се разраства и рационализаторското движение. Направени са и внедрени в производството ценни рационализации.

Така например др. Евтим Колев — директор на предприятието даде предложение за направата на перило с три камари, което носи годишна планова икономия от 378,834 лева; Мичо Захариев — за използуване на содата от мерсеризир машината в автоклавите, дава годишна икономия от 94,350 лв.; Георги Точиларов и Величко Илиев с малко приспособление към револверните станове допринесоха избягването на посрещане на сопалки и изрязването на основи, с което са допринесли годишна икономия на предприятието 245,511 лева. Рационализации са дали и другарите Начо Бойчев, Стефан Илиев и др. Има и такива другари, които са дали по няколко предложения, като Стефан Венков, Иван Шумков и Георги Точиларов. Това показва, че все по-вече работници и техници се сраствт ежедневно с рационализаторската работа, превръщайки последната в основен двигател за изпълнението и преизпълнението на производствения план, снижението на себестойността на продукцията и повишаване производителността на труда. Набелязаната от нашата Партия и Правителство производствена програма за изпълнение през 1953 год. изисква творческа инициатива, още повече да изучаваме и прилагаме богатия съветски опит, още по-широко да прилагаме изникналите по инициатива на работниците нови стахановски методи и рационализаторски предложения.

Преодоляват трудностите

РУСАЛЯ, Търновско — (по телефона, от нашия селкор). — Студено е, прехвърчват снежинки, кани се да вали, но това не спира нашите кооператори. 17 двойки работен добитък усилено сеят фия.

Нашите кооператори предсрочно засяха другите култури. 130 дк. овес вместо до 27 февруари беше засят до 20 февруари. Слънчогледът беше засят до 23 т. м. Лукът също беше засят предсрочно.

Сега всички сили са насочени за привършване сеитбата на фия.

П. Косев

ПРИЗИВ

от работническия колектив при МТС с. Ресен, Търновско, към работническите колективи на МТС в Търновски окръг.

Другари,

На производствено съвещание, състояло се на 20 февруари 1953 г., отчитайки изпълнението на плана за есенно-зимния ремонт, в който станцията се класира на второ място в страната, проверявайки изпълнението на плана за пролетната кампания, живеейки с поетите обещания пред любимия наш партиен и държавен ръководител — другаря Вълко Червенков, ръководейки се от неговия призив да постигнем среден добив от селското стопанство 200 кг. от декар, имайки предвид и борбата на кооператорите за високи добиви, ние ще положим всички сили за навременно и в срок, поставен от Партията и Правителството, да изпълним всички задачи.

Ние сме уверени, че изпълнявайки и преизпълнявайки нашите производствени планове се нареждаме в първите редици на борците за мир.

Нашият колектив призовава всички колективи при машинно-тракторните станции в Търновски окръг на социалистическо съревнование по следните показатели:

1. Да изпълним годишния си план по всички показатели до 20. XI. 1953 год.;
2. Да се ползуваме от богатия съветски опит, да внедряваме новите почини и работим по часовия график;
3. Да водим борба за икономии от горивни, смазочни и ремонтни материали, като не допуснем нито една авария по вина на трактористите;
4. Да снижим себестойността на декар мека оран с 0·20 лв.
5. Да отчитаме редовно съревнованието.

Директор: Витан Ст. Витанов
Началник политотдел: Тодор Йорданов
Партиен секретар: Обрешко Нечев
Председател на профком.: Йосиф Мидов
Секретар на ДСНМ: Стефан Димитров

Усилена машинна сеитба

Работническият колектив при МТС Ресен е мобилизирал своите сили за денонощна сеитба. От 36 трактора орат 33. Денонощно работят 15 трактора. Пролетната оран е извърше на 117 на сто. Планът за сеитбата на ранните пролетни култури е изпълнен 32·7 насто. Бранували са вече 5·6 на сто, култивирали 9·7 на сто.

На първо място в изпълнението на плана е 4 тракторна бригада с бригадир Йонко Спирдонов, която до 25 февруари е изорала 1270 декара оран и изпълни плана си над 120 на сто, култивира 1200 декара, извърши сеитба на 650 декара и грапене на 500 декара.

Първенци в тракторната бригада са др. Йордан Симеонов и Димитър Ненков, работещи на трактор СТЗ, които до 25 февруари са изорали 600 декара предсеитбена оран, култивирали 600 декара, засяли 200 декара и грапене 250 декара.

Успехите на бригадата са резултат най-вече на разгорялото се съревнование между трактористите, уплътняване работното време и денонощната работа при близкия контрол и помощ на тракторния бригадир Йонко Спирдонов и председателя на ТКЗС Андрей Димитров, който редовно следи работата, осигурява постоянни прикачвачи, редовно се подвозва горивото за машините и пр.

Първенец тракторист по натоварване на трактора към 15 к. с. е др. Димитър Кушев, работещ с ДТ—54, който е изорал 900 декара предсеитбена оран, култивирал е 600 декара и засял 200 декара слънчоглед. Трактористите Христо Попов и Еню Василев работещи с трактор ДТ—54 култивираха на ДЗС с. Ресен 1200 декара и засяха 800 декара.

Колективът при МТС с. Ресен води упорита борба за запазване окръжното първенство между МТС в окръга и с чест ще изпълни задачите поставени от Партията и Правителството в пролетната кампания.

Недю Тотев

На снимката: Трактористът Никола Курдов от смяната си тракторист Георги Токалов от МТС с. Ресен, Търновско извършват пролетна сеитба в блоковете на ДЗС.

СВЕДЕНИЕ

За хода на съревнованието в селското стопанство между околиите в Търновски окръг към 25. февруари 1953 год.

ОКОЛИИ	СЕИТБА				СЪБРАНИ ТОРОВЕ			Сел. стоп. просвета до 23. II е изнесат лекции	
	Овес	Фий	Слънчоглед	Лале-манция	Оборски	Дърес-сми-пепел	птичи тор	план	изне-сени
	%	%	%	%	%	%	тона	бр	бр.
Габрово—сел.	77·7	50·8	2·3	—	3·7	65·7	—	90	90
Габрово—град.	71	28·5	—	—	78·2	100	2	—	—
Г. Оряхов. сел.	72·4	32·8	21·7	10·9	7·2	40·9	50	768	494
Г. Оряхов. град.	53	34·2	24·2	—	63·9	75	0·4	—	—
Дряново	90	92·6	18·8	—	28·3	100	48	144	122
Елена	66·8	42·7	19·9	—	7·3	103	47	182	80
Павликени	84·7	28·2	28·8	6·1	9.3	33	15	587	481
Севлиево	91·3	61·4	19·6	15	10·8	71·8	47	392	244
Търново—сел.	86	68	28	3·5	12·6	57·6	90	665	650
Търново—град.	43·3	28·3	16·4	—	5·6	56	—	—	—
Общо за окръга	78·6	50·5	23·7	7·8	11·2	59·9	299	2828	2161

Разгарят съревнованието

ОБЕДИНЕНИЕ, Търновско — (по телефона, от нашия селкор). — Кооператорите от ТКЗС „Първи май" приключиха сеитбата на овеса и фия. Скъсали завинаги с калната теория, те използуват всеки час, всяка минута. Челното място в сеитбата взема десета полевъдна бригада с бригадир Кирил Станчев Бенков, следвана от бригадите на Ангел Рашков Пенчев, Стефан Ив. Пенев, Тодор Стойчев Петров и др., които също засяха определените им по плана площи.

За разгаряне на социалистическото съревнование управителният съвет пусна преходно червено знаме, носигел на което сега е бригадата на Кирил Станчев. Не остават назад и членовете на младежкото звено при VI полевъдна бригада с бригадир Ангел Ив. Недков и звеновод Георги Трифонов, които наред със сеитбата натовариха с течен тор 20 дек. от площите, определени за високи добиви през 1953 година.

Каранцалиев

За два дни засяха овеса и фия

В ТКЗС „Нов живот" с. Дългня, Дряновско кипи усилен труд. Членовете на стопанството знаят, че колкото по-рано засеят, толкова по-високи добиви ще получат, толкова по-добре ще бъде възнаграден трудът им.

По план имаха да сеят 485 дк. фий и 125 дк. овес. При първата благоприятна минута всички излязоха на полето. Разгърна се широко социалистическо съревнование. Само на 22 февруари т. г. на сеитба излязоха 56 работни групи, които засяха 247 дк. фий и 74 дк. овес. На другия ден сеитбата напълно приключи, като засяха вместо 125 — 130 дек. овес.

От 22 февруари кооператорите започнаха сеитбата и на слънчогледа и засяха първите 16 декара.

Д. Николов

Изучават съветския опит

ПАВЛИКЕНИ—(от нашия кореспондент).—Във връзка с борбата за високи добиви, за запознаване кооператорите с необходимите знания и със съветския опит, ОНС на ДТ организира провеждането на 10 дневни курсове за поливачи. В курсовете участвуват 55 души от селата на поливния район на Павликенска околия.

Организирани са също така 15 дневен курс по полевъдство, 5 дневен курс по растителна защита и 5 дневен курс по животновъдство.

В курсовете участвуват представители от всички ТКЗС. Лекциите се изнасят от агрономите при Хидро-мелиоративната станция, ОНС, зоотехниците, както и специалисти от Водстрой и ВС „Росица".

Курсовете ще допринесат извънредно много за правилната оораоотка и поливане на кооперативните блокове и за разумно отглеждане на животните.

Д. Колев

Важни селско-стопански задачи

1. Да продължи засаждането на овощните градини, да продължи подсилването на есенните посеви с изкуствени торове.
2. Да приключи подготовката на елитните посеви за напояване чрез набраздяване.
3. Да продължи риголването на площите за нови лозя.
4. Да започне и приключи сеитбата на тревните смески.
5. При подходящо време да започне сеитбата на средно ранните култури.

БОЙНИЯТ ПЪТ НА ОСВОБОДИТЕЛИТЕ

Славна годишнина

На 3 март 1953 година се навършват 75 години от оная светла дата за българския народ, когато братският руски народ с цената на 200,000 скъпи жертви освободи България от петвековното робство на турските поробители.

Българската национална революция, най-висока точка на която беше Априлското въстание, облекчи победата на руското оръжие, като една година преди руско-турската война раздруса отоманската империя и показа нейната гнилост.

Поради това освободителната война донесе не само нашата свобода и създаването на Българската държава, на което жестоко и с всички средства се противопоставиха западните капиталистически държави, начело с Англия, но тя изигра ролята и на буржоазно-демократическа революция. Непосредствено след войната бяха разчистени феодалните отношения, с което се създадоха условия за буржоазно-капиталистическо развитие на нашата страна.

В хода на освободителната война, с цената на пролятата братска кръв, беше установена нерушима бойна дружба между българските доброволци и руските войници. С това още повече се укрепиха вековните традиции на руско-българската дружба, които традиции „се явиха като резултат на икономическото и особено на културното общуване на русите и българите през цялото продължение на тяхната история“ (В. Коларов).

Напразни останаха напъните на фашистко-капиталистически групи, партии и правителства да разрушат вековната руско-българска дружба, да отслабят любовта и признателността на българския народ към неговия освободител, с цел да го прикачат към колесницата на германския империализъм, за да закрепят своето егоистично класово господство и кървава експлоатация над трудещите се у нас.

Българският народ посрещна с неописуема радост и възторг победата на Великата Октомврийска социалистическа революция. И това не е случайно. Българският народ с помощта на агитацията и пропагандата на БКП, разбра, че Октомврийската революция не отслабва, а още повече засилва многовековната руско-българска дружба. Влечението на трудещите се у нас към съветската власт беше огромно, защото победата на социализма в Русия породи надежди за освобождението на нашия народ от фашистко-капиталистическото робство пак с помощта на руския народ.

Владайското въстание беше първият опит на трудещия се български народ, по примера на руските работници и селяни, да смъкне ярема на капиталистическото робство. Владайското въстание не успя, претърпя поражение и славното Септемврийско народно въстание, организирано и ръководено от БКП.

Въпреки това българският народ не преклони глава, тъй както не преклони глава и през петвековното черно иго на турските феодали. Нашият народ, начело с БКП се бореше против всички реакционни сили, които подържаха интервенцията против младата Съветска държава.

А когато в 1941 година нашата страна беше отново поробена, но сега вече от немско-фашистките „цивилизовани“ разбойници, очите на българския народ отново бяха обърнати на изток, към великия съветски народ. Нашият народ, воден от БКП, в тези тежки години на своята история, разбираше, че в неговата тежка борба за освобождение от фашизма, той ще бъде подпомогнат пак от великия руски народ, от неговата могъща социалистическа държава.

И българският народ не се излъга. Със решаващата помощ на Съветската армия, под ръководството на БКП нашият народ отхвърли фашистко-капиталистическата диктатура и установи народно-демократическа власт, която беше окончателно закрепена и стабилизирана, пак с безкористната помощ на великия Съветски Съюз. Така руският народ стана за втори път наш освободител, а вековната дружба между руския и българския народи, българо-съветската дружба стана още по-крепка. Никаква сила не е в състояние да разруши българо-съветската дружба, да отслаби любовта на българския народ към съветските народи, да го откъсне от великия Съветски Съюз.

Българо-съветската дружба е основна движуща сила в развитието на народната демокрация у нас. Благодарение на българо-съветската дружба ние постигнахме за осем години такива успехи, каквито българската буржоазия не можа да реализира за 67 години.

Благодарение на българо-съветската дружба в нашата Народна република са изградени основите на социализма и ние започваме да изграждаме самата сграда на социалистическото общество у нас. Затова трудещите се у нас с такъв жар и ентусиазъм се запретнаха за предсрочното изпълнение на първата година от втората петилетка. И те поженаха вече първите плодове от своя ентусиазиран труд.

Те вършат всичко това, защото знаят, че нерушимата българо-съветска дружба е основна предпоставка за успеха на тяхната борба за мир, благоденствие, културен напредък и социализъм.

Р. Стефанов

ОПЪЛЧЕНЦИТЕ НА ШИПКА

(откъс)

от Иван Вазов

О, Шипка!
Три дена младите дружини
Как прохода бранят. Горските долини
Трепетно повтарят на боя ревът.
Пристъпи ужасни! Дванайсети път
Гъсти орди лазят по урвата дива,
И тела я стелят, и кръв я залива.
Бури подир бури! Рояк след рояк!
Сюлейман безумний сочи върха пак
И вика: „Търчете! Тамо са раите!“
И ордите тръгват с викове сърдити,
И „Аллах!“ гръмовно въздуха разпра.
Върхът отговаря с други вик: ура!
И с нов дъжд куршуми, камъни и дървье;
Дружините наши, оплискани с кърви,
Пушкат и отблъскват, без сигнал, без ред,
Всякой гледа само да бъде напред
И гърди геройски на смърт да изложи,
И един враг повеч мъртав да положи.
. . .
„България цяла сега нази гледа,
Тоя връх висок е тя ще ни съзре,
Ако би бегали: да мрем по-добре!“
Няма веч оръжье! Има хекатомба!
Всяко дърво меч е, всякой камък бомба,
Всяко нещо — удар, всяка душа — плам.
Камъче и дървье изчезнаха там,
„Грабайте телата!“ някой си изкряска,
И трупове мъртви фръкнаха завчаска,
Как демони черни над черний рояк,
Катурят, струпалят, като живи пак!
. . .
Но вълни по-нови от орди дивашки
Гълтат, потопяват орляка юнашки. . .
Йоще миг — ще падне заветният хълм.
Изведнъж Радецки пристигна със гръм.
. . . . . .
И днес йощ Балканът щом буря зафаща,
Спомня тоз ден бурен, шуми и препраща
Славата му дивна, като някой ек,
От урва на урва и от век на век!

Пловдив, 6 ноември 1883 г.

РУСИЯ

(откъс)

. . .
Русия! Колко ни плени
Туй име свято, родно, мило!
То в мрака бива нам светило,
Надежда — в нашите злини!

То спомня ни, че ний кога сме
Забравени от целий свят,
Любов, що никога не гасне,
За нази бди с най-сладък свят.

Русия! таз земя велика
По шир, по брой, по сила! Тя
С небето има си прилика
И само с руската душа!

Там, там молбите ни се чуват,
И в днешния печален час,
Сърца сè братски се вълнуват
Осемдесет мильона с нас!

. . .
О, здравствуй ти, Русио мощна,
Светът трепна от твоя глас,
Скокни, царице полунощна,
Зовем те ний, ела към нас!
България сега те вика.
Часът настана: твой завет
И твойта мисия велика
Да ги изпълниш в тоя свет!

Затуй си ти прочута, славна,
И друга нямаш с тебе равна;
Затуй обфащаш полусвет —
Царства, народи, океани,
И нямаш изглед, край и чет;
Затуй те Бог до днес отбрани
От толкова беди, душмани;
Затуй можа да съкрушиш
Мамая-Хан и Бонапарта,

Затуй врага си ти страшиш,
Кога те гледа и на карта,
Затуй зовеш се ти Света,
Затуй те любим, кат баща,
И чакаме, като Месия:
Затуй си ти Русия!

22 ноември 1876 г.

Освободителите в Габрово

След бесилките и кланетата, след ужасите, преживяни през 1876 г., българският народ не свел глава. Още по-силно укрепнала в него надеждата, че Русия ще го освободи от вековното турско иго. Всички с трепет очаквали вестта за обявяване война на Турция. В Габрово първи донася новината за минаването на русите през Дунава Колчо Мянков, който бил в Свищов за купуване на риба. Той се върнал веднага в Габрово и разправил на всички: ‚Вилях московците, московците идат!“.

След освобождението на Свищов и отправянето на руските войски по посока към Търново, турците от Севлиево и околните селища започнали да бягат през Габрово за Южна България. Към тях се присъединили и малкото турски административно-полицейски чиновници в Габрово, които се заканвали на населението, че ще го изколят щом се върнат. Суматохата сред бягащите турци била толкова голяма, че един от тях възседнал завързания пред конашката порта кон и го карал да препуска.

След избягването на изедниците, габровци образували от патриотичното гражданство доброволна милиция, от която изпратили двама души при генерал Гурко в град Търново, с молба руските войски час по-скоро да заемат Габрово.

Цялото мъжко население на Габрово се въоръжило кой с каквото намери, като било разпределено и взетото от конака оръжие. Поставени били постове по „Хаджи Цоневия мост“, „Гарванов камък“, зад „Киселчова могила“ и по другите стратегически места край града. Освен тези, които били определени за смяна на постовете, никого не пропускали да излезе по-далеч от „Скокова поляна“.

На 28 юни в Габрово дошел сотникът Иловайски с едно кавалерийско отделение казаци и спрял пред града на „поп Райкова ливада“. Двама офицери от това отделение с един тръбач влезли в града. След обяда на конака, околните баири и върхове на Балкана, офицерите се върнали при отделението си. Казаците направили разузнаване южно от Габрово, като обходили всички стратегически места, заети от Габровската стража. Същият ден влязла в града и останалата част от кавалерийския отряд.

Войниците минали през града и се разположили на „Радичевец“. При официалното посрещане по стар народен обичай гражданството е поднесло хляб и сол на освободителите. На същото присъствували цялото население на града, всички учители и духовенството. Скъпите гости били обсипани с букети, венци от живи цветя и безброй подаръци. Всички, които носели фесове ги късали и захвърляли, като ги заменяли с бели кърпи и калпаци.

На 29 юни ентусиазирани от радостните събития хора, отново с цветя и подаръци отишли при руските кавалеристи. Скоро около конете се издигнали цели купища овес и ечемик, донесени от населението. Женското дружество „Майчина грижа“ раздало на всеки войник по една риза и чифт бельо. Дядо Иван х. Досев подарил една крава в чест на тяхното идване и по случай годишнината от убийството на своя син Тотю Иванов — въстаник от 1876 г.

На 3 юли в Габрово освен кавалерийските части се е съсредоточил и целия Орловски полк.

На 4 юли, призори, с песни войниците минали през града, отправяйки се за Балкана.

Габровци и селяните от околията оказали ценна помощ, като водачи при извършване разузнавания от руските войски, доставяли вода на бойците на самите бойни линии, а селяните от Етърска, Зеленодръвска и Топлешка общини пренасяли ранените бойци в Габрово.

С цената на 200,000 скъпи жертви руският народ, освобождавайки ни от вековното турско иго, откри нова светла страница в нашата история.

Г. Рибарова

Посрещане на освободителите в Габрово

Маршът на руските войски през Търновски окръг

(спомени)

На 3 март 1953 год. се навършват 75 години от освобождението на България от турското робство. За седемдесет и пети път трудещите се празнуват една светла страница от своето минало—освобождението си от петвековното турско владичество.

Най-голямото събитие в историята на борбите, които българският народ е водил за освобождението си от турския национален и социален гнет е Априлското въстание.

Съобщенията за страшните жестокости извършени от турските орди при потушаване на Априлското въстание, направило потресающо впечатление сред европейските прогресивни среди. Движението за защита на българския народ, обаче добило най-широк размах в братска Русия, което довело и до обявяването война на Турция.

Руското командуване решило главните сили на Дунавската армия да минат река Дунав при Зимнич—Свищов.

Събраните при Свищов руски войски минали в настъпление. Те били разделени на три отряда, от които предният, състоящ се от около 10,000 войници и офицери, получили задача да заеме Старопланинските проходи. Предният отряд, под началството на генерал Гурко настъпил на юг, разбил по пътя си турските части и се насочил към Севлиево — Търново. В състава на отряда на генерал Гурко влизали: българското Опълчение, пехота от 4 стрелкови бригади, 2 сотни пластуни (казаци) с 14 оръдия. Конницата се състояла от една драгунска бригада, под командата на княз Евгений Максимовича, една свободна бригада, една донска казашка бригада, един свободен гвардейски полуескадрон, един коннопионерен отряд и една уралска казашка бригада. Турските сили в Търново били 5 баталиона редовен аскер, 400 арнаути конници и 6 горски оръдия, всичко около 3000 турски войници.

На 24 юни ст. ст. (6 юли н. ст.) генерал Гурко се движил по посока с. Михалци, Русаля, Беляковец към Търново. Турската войска била разположена на хълма Света гора. В 2 часа след обед на 25 юни ст. ст. (7 юли н. ст.) Енювден на Орлов връх (Картала) се показали двама руски конници. Те спрели до колибата на монаха Герасим, огледали от височината града. Тогава Орлов връх бил покрит с хубави лози. Конниците се върнали назад и след няколко минути на същото място се явили повече конници, спуснали се по стръмнината към турската поща (старата пожарна команда, сега Комунални услуги) и насекли телеграфните жици. По-после част от конницата, начело с капитан Савин се насочила към града, разбила 300 души турска конница, минала под мелницата на Косовски, „Белянка“, прегазила река Янтра и се отправила към Стационара (санаториума). Едновременно с войските на капитан Савин се спуснала втора сотня от 26-ти Донски полк, водена от княз Цертели, който идвал с международната комисия по турските зверства през 1876 година, комуто Евгения Кесимова (основателка на женското благотворително дружество „Радост“ — 8 септември ст. ст. 1869 година, видна общественичка) поднесла оплакване от името на търновци. Войските на княз Цертели минали през Баждарлък (площад Велчова завера), спуснали се към Турската махала (Трудов фронт) и се отправили към Света гора, за да обкръжат с войската на Савин турската войска. Същевременно с това от Орлов връх подполковник Ореус дал великолепна команда на батареята си. Той стрелял така скоро и тъй сполучливо удрял върху, турската батарея, щото тя била принудена да отстъпи към Лясковец—Омуртаг.

В 4 часа камбаните възвестили влизането на руските войски. Търновци излязли да посрещнат освободителите. С неописуема радост гражданите посрещнали руските войски, начело с генерал Гурко. Старците коленичали и благославяли, жените и девойките плачели и поздравлявали с „Добре дошли“! Те поднасяли и сами окачвали, както на войниците, така и на офицерите големи красиви венци, раздавали им кърпи, пешкири, чорапи, ризи и др. Мъжете късали фесовете, заменяли ги с калпаци, други завивали главите си с кърпи, трети налагали шапки с пера. По улиците съдове с вино, ракия, хляб, сирене, яйца и др.

Генерал Гурко с щаба си отседнал за няколко дни в къщата на Стефан Карагьозов, намираща се на края на улица Гурко. В негова чест е наречена ул. „Гурко“.

На 30 юни топовни гърмежи възвестили пристигането в Търново на главнокомандуващия руските войски Николай Николаевич. Улиците към Царевец гъмжели от хиляден народ. Търновци му уреждали най-мило и сърдечно посрещане. Чардаците на къщите били украсени с килими и черги.

Търновци мило и сърдечно посрещали връщащите се от Шипка ранени и изморени войници и офицери през суровата и мразовита зима. Мустаците и брадите им били украсени с ледени шушулки. Любезните домакини в затоплени стаи им поднасяли легенчета над мангали с разгорени въглища за да заличат украсата по мустаците и брадите им.

В градовете и селата на Търновски окръг посрещането на освободителите било същото, както в Свищов и Търново.

В Лясковец фесовете изчезнали, по главите на мъжете се явили остри и високи калпаци или бели кърпи. Жените и девойките поднасяли на войниците и офицерите красиви венци, подарявали им разни предмети.

В Горна Оряховица се повторила Лясковската картина.

В Севлиево и Габрово населението посреща руските войски с неподаващи се на описание радост и възторг.

На Шипка хиляди българи от Габровско, Търновско помагали на руските бойци. Всеки водел магаре или кон, на животното две бачонки с вода, която разнасяли по позицията под самия огън. Войниците им благодарили сърдечно.

Навсякъде в Търновски окръг със щастливи сълзи и благодарност били посрещани руските бойци, които громели турските пълчища.

Най-сетне героичните подвизи на руските бойци, подкрепени от героичния подвиг на опълченците на Шипка, завършили на 3 март 1878 година със Санстефанския договор.

След 9 септември 1944 година за втори път ние получихме свободата си от братския руски народ, от героичната Съветска армия, за втори път през Търново и Търновски окръг преминаха руските войски, начело с прославения маршал на Съветския Съюз, Толбухин, за втори път населението посреща славните освободители.

Българският народ празнува седемдесетипет годишнината от освобождението с гореща благодарност към великия Съветски Съюз и безгранична признателност към най-добрия приятел и покровител на нашата Родина Йосиф Висарионович Сталин.

Тодор Николов

Посрещането в с. Русаля

Пресни са още спомените, които ни свързват с освобождението ни от вековното турско иго. Изживяното от по-възрастните наши близки хора, посрещнатата жадувана от народа ни свобода се разказва днес с увлечение.

Ето какво ни е разказвала баба Елена от с. Русаля.

„Тогава бях 19 годишно момиче. Беше месец април 1877 г. Чувахме за страшни неща, извършвани от турците. К о л е х а, б е с е х а и у б и в а х а. Селото ни беше пълно с турци-свирепи и зли хора. Често пъти идваха и заптии от града Търново. Бяха се научили че имало комити по нашия край. Когато ги виждахме, не смеехме да се покажем на улицата. Но селяните не спяха. Вечер тайно се събираха по седянки, където организирваха хората за бунт. Най голямата ни надежда обаче беше Русия. — Ще ни освободят братята руси — казваха по-възрастните от нас.

Турците бяха безпощадни. Изгориха две къщи. Даскал Димитър и дядо Йордан Парцалев бяха забягнали с Бача Кира. Научихме се, че турците ги хванали и откарали в Търново, но не беше вярно. Покъсно даскал Димитра бяха изгорили в Дряновския манастир, а дядо Йордан Парцалев, четник от Бачо Кировата чета по чудо се беше спасил.

Беше началото на лятото. Усилено се говореше за идването на братята руси.

Когато чухме, че русите минали Дунава, радостта ни беше безкрайна. Не можехме да си ги представим какви хора са. Жадувахме час по-скоро да ги видим. А през това време побогатите турци бягаха из горите и закопаваха златото си в земята. Идваше край на тяхното господство.

От свирепи и зли, те станаха съвсем кротки и безопасни.

Беше 2 юли 1877 г. Казваха, че руските войски щели да минат през селото. Всички момци и девойки беряхме цветя и правехме венци и букети. Нестихваща радост беше обхванала и стари и млади. Селските улици се пълнеха вече не с изплашен народ, а с весели, жизнерадостни хора.

На другия ден през селото ни, на път за Търново мина една команда; все хубави и напети руси на коне. Хвърляхме им цветя, давахме им хляб, черпехме ги с вино и ракия и ги изпратихме с бурно „ура“!

От т о г а в а в селото ни не се видя нито един турчин.

Заработихме свободно нашата земя, знаейки че вече няма да даваме данък на турските изедници. Селото ни заживя спокоен живот. Доживях до 99-та си година, за да видя втори път братята руси, които дойдоха да освободят нашето Отечество от немските обирачи и убийци и от българските фашисти.“

Петка Бачева

ПОД КРИЛОТО НА ОСВОБОДИТЕЛИТЕ — ЦЪФТИ ТИ, НАШ РОДЕН КРАЙ!

Завод—красавец

В една студена февруарска сутрин през 1949 година на гара Габрово пристигнаха първите петдесет нови стругове, фрез и шлайф машини. Те бяха откарани бързо в новостроящия се инструментален завод край Габрово. Към средата на годината започна тяхното монтиране в недовършената още просторна сграда на завода. Монтирането и довършването вървеше едновременно. Не минаха няколко м сеца и се наложи прехвърлянето и на старите машини от схлупените, разхвърляни по река Янтра технически работилнички, на бившите собственици.

В пилозъбното отделение на бившата фабрика „Георги Митев" е и тясно и душно. Директорът на завода др. Бойчев зарадван от новината, широко усмихнат, влезе в отделението. Той запримижа, едва съзря работниците в полумрака. През тесните прозорци едва се промичаше дневната светлина, което ги принуждаваше да се взират над машините. На Бойчев му стана тежко. Но изведнаж радост заля сърцето му. Утре те всичките ще са в слънчевия и светъл цех на новия завод.

— Другари, спрете! — извика той. Машините постепенно заглъхнаха.

— Ще трябва да се местим!

— Тъй ли?

— Ами още сега! — се чуха радостни гласове.

Започна преместването на машините. Стотици ентусиазирани работници се хвърлиха на щурм. В студ, мраз и сняг денонощно работиха те. Преместването, обзавеждането и изпълнението на производствения план вървеше без да изостават. На 9 септември 1950 година целият трудов колектив се поздрави с пълната победа. Огромният корпус на завода израсъл от ръцете на героичните строители се затресе, запяха новите машини. Край пенливата Янтра, в самите пазви на Балкана се роди още един красавец на родната промишленост. Нарекоха го ДИЗ „Болшевик". Отдалече блестят неговите каменни стени, високо се издига бетонената му кула. Просторните му и светли зали са окичени с лозунги, плакати, диаграми и цветя. Около завода през лятото нашироко се простират ведро-зелени алеи, където работниците намират отдих. Към завода е обзаведен прекрасен дом на културата. Радостни младежи и девойки, нови хора — хора на свободния труд, разгарят социалистическо съревнование, водят борба за по-голямо производство. Щастие грее в бистрите им очи. В чест на' историческия XIX конгрес на КПСС, техният завод, първи от всички метални предприятия в страната изпълни за 3 години, 9 месеца и 14 дни своята петилетка. Днес, с още по-голяма енергия те работят за I-та година от втората петилетка.

В завода израстнаха и растат нови хора, рационализатори, ударници, от които 16 отидоха да следват университета и работническите факултети. Повече от 23 души рационализатори спестиха на народното стопанство хиляди левове. Благодарение на ръководителя на фрезо-стругарския отдел др. Йонко Донков, който внедри в завода производството на фрези за производство на бургии, внасяни до тогава от чужбина, направи предприятието независимо от такъв внос. Сега заводът сам произвежда необходимите му фрези. Под крилото на българо-съветската дружба все повече работници възприемат и прилагат богатия съветски опит в своята ежедневна практика. Постоянно действуващите курсове за квалификация и стахановските школи им помагат в тази насока.

Починът на Левченко и Муханов е възприет. По него работят и пилозъбния, и фрезо-стругарския и другите отдели — повече от 70 работници. Първи усвоиха този почин работниците от бригадата на др. Трифон Петков, които за месец януари дадоха 528 лева икономии. Отличници в бригадата са другарите Ив. Богданов, Петър Пацак, Лалю Колев и младежа Антон Златев, които редовно изпълняват своите норми 125—130 на сто. Във фрезо-стругарския отдел, бригадата на Йонко Донков, работи на машини с високи скорости, оборотите на които са увеличени с 400 на сто. За месец януари, въпреки недостига на материали, те изпълниха своя план 100·13 на сто. Всички тези хора, доскоро бяха непознати, но благодарение на своята твърда воля, благодарение на прекрасните условия за работа в завода, благодарение братската помощ на близките и родни съветски стахановци, те израстнаха и днес вървят смело и устремно към светлото бъдеще — социализма.

И. В.

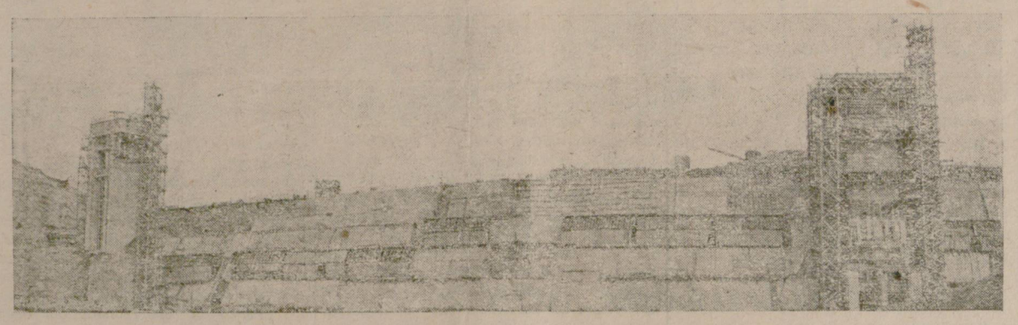

Снимка: П. ТАРАСЕНКОВ

На снимката: Изглед на красавеца язовир „Росица" — рожба на българо-съветската дружба.

Рожба на българо-съветската дружба

Мощни и оглушителни взривове разтърсват три пъти в денонощието долината на Росица. Човек, който за пръв път чува ехтежа на тая канонада, за миг изтръпва от страх. В съзнанието му изпъкват картините за варварските бомбардировки на американците в Корея. . . Но неговия страх бързо изчезва . . . Взривовете, които днес разтърсват долината на Росица, са взривове на мирния градивен труд на нашия народ. Чрез тях туптят сърцата на миньорите от „Росстрой" те говорят за растежа на гигантската язовирна стена.

— Четири метра остават още и ние ще се изправим върху билото на окончателно завършената язовирна стена, — с радост и законна гордост разказва носителят на ордена „Г. Димитров" зидарят Нено Пенчев.

И днес между двата хълма, прорязани от водите на Росица, лежи огромната каменна стена. В нея са вградени камък и железобетон, които натоварени на вагони биха представлявали влак с дължина, колкото дължината на северната ни и източна граници, от Видин до гр. Бургас. Тая стена ще удържа натиска на 220 милиона куб. м. вода, побрана в 18 клм. язовирно езеро. Тая стена ще набере вода за напояване на повече от 350 хил. декара обработваема земя. Водата, след като завърти турбината на електростанцията и извърши полезна работа равна на 11 хиляди конски сили, ще потече по главния силов канал, ще премине през 7 тунели и през сифоните „Росица" и „Павликени" и ще се отправи по напоителната канална мрежа, с дължина повече от 1000 клм. Тая стена ще преобрази долината на Росица.

Колкото по-близък става денят, в който строителите на язовира ще видят плодовете на своя героичен, упорит, няколкогодишен труд, толкова по-радостен и ентусиазиран труд кипи по строителните обекти.

ВЕЦ „Росица" расте денонощно. Поставеният от Партията и Правителството срок 30 юни, за окончателното завършване на всички строителни и монтажни работи и пускане в пробна експлоатация на ВЕЦ „Росица I" е закон за строителите. Гигантът язовир скоро ще влезе в строя. Вековната мечта на трудещите се по долината на Росица и цялата страна, става действителност.

Днес, когато нашият народ се готви най-тържествено да отпразнува 75 г. от своето освобождение, със силата на руското оръжие, с кръвта на руския народ, язовирът „Росица" и десятките крупни строежи в нашата страна са най-величествения паметник на техния героичен подвиг.

Ив. Колев

Селото ражда нови хора

След извикването на звеновода Христо в народната казарма младежкото звено при ТКЗС в с. Сухиндол единодушно реши: „Първенецът Тодор Дуков да ни бъде звеновод!"

„Ще ви кажа аз как се работи" — се закани в себе си Тодор и на съвещанието по време на почивката поясни: „Ние, другари, трябва да станем организирана единица. Момчетата трябва да нощуват край блока, защото сме 116-то звено в стопанството и далеч от село. Иначе работата няма да спорй. Ако изостанем ше се изложим така, че ще понесе срама организацията ни. Да назовем нашето звено на името на Малчика и да бъдем по-нататък достойни за неговото име!"

Предложението бе единодушно одобрено.

На другия ден старият звеновод Христо бе изпратен както подобава в казармата, а вечерта в крайречната колибка при лозята петте младежи устроиха полския стан на лозарското звено „Малчика". В това време в бригадите и звената на стопанството записваха и допълнително разместваха някои от хората. На младежите се падна повторно зачисления им блок. Приеха земята и инвентаря с актове. Взеха и обещанието на цялата бригада за високи добиви от канцеларията и го окачиха на едно дърво в колибата. Издадоха стенлист, набавиха литература и вестници, почистиха изрядно лагера.

Никой не можеше да предвещае от сега какво ще бъде лятото, затова трябваше да се заляга здраво, научното в агрокръжока през зимата да се приложи тук, в дългите редове на лозето.

След оранта при навременното отгрибване „дългата резитба" бе второто мероприятие в борбата на младежите за повече и по-сладко грозде. И младежкото съвещание на Сали, Неделчо, Венетка и на останалите със съгласието на бригадира Беню Цивнев реши: в чест на Първи май — първа, внимателна и образцова резитба по системата „дълга"!

На великия празник в трудовия отчет на председателя Гърбов бяха отбелязани първите успехи на звеното, а звеноводът Тошката получи като награда „Разораната целина", която после разглеждаха редица дни по пътеките на блока, през почивките.

Спечеленото отличие за първенство в резитбата и почистването на сухите главини, разпали младия колектив. Обкръжени с внимание десетте младежи привършиха навреме първото, второто, третото — до шестото пръскане, 10 пъти връзваха ластарите о телта, 4 пъти копаха засъхналата земя, филизиха без да прикършват върховете на лозите за предпазване на гроздовете от изгаряне.

Един ден, като се завърнаха, председателят повика Тодор и му каза: „След два дни трябва да започнем гроздобера по сортове и захарност". „Разбирам другарю председател, готови сме веднага да започнем" — каза Тодор.

Младежкото звено прибра реколтата пред другите лозари и събра от 22 декара неполивна площ за високи добиви вместо запланираните 20,160 кг. —37,167 кг. грозде с 20 на сто захарност.

Това бяха големи постижения за младите лозари.

Окрилени от успехите, младите кооператори през есента първи привършиха есенната резитба и първи заринаха. Ораха дълбоко, според указанията на агронома, на 20-25 см. дълбочина.

За тези неоспорими успехи младежкото звено „Малчика" е на висока почит. Младежите канят в президиуми на околийските и окръжни конференции, на тържества, събрания. . .

За 1953 година младите лозари поеха нови стремителни обещания пред любимия ръководител на Партията и народа — другаря Вълко Червенков, за получаване на високи добиви от лозарството. Те обещаха от 20 декара да получат по 1500 кг. винено грозде, а от други 36 декара средно по 700 кг.; от 2 декара по 2000 кг. десертно грозде. За да получат тези добиви те обещаят да торят с оборски тор, гранулиран суперфосфат и два пъти с азотни торове.

С усърдни грижи и труд, за честта на дадената дума пред другаря Червенков, са сега младежите от звено „Малчика". От сега се подготвя пускането на влагозаряд от обилните снежни води на реките Водешница и Лесковец.

Звеното на първенците е на своя трудов пост!

И. Д.

Расте родното машиностроене

Зиме, когато задухаше студеният вятър и водата в близката рекичка замръзнеше работниците от завода „Червена звезда" край с. Дебелец, сгушили се в дебелите памуклийки, с премръзнали ръце, трябваше да монтират на полянката дългите транспортни ленти, да нарязват и приготвят железния материал под схлупените навеси, изложени на вятър, мъгла и студ. Железните материали бяха натрупани в тесния двор на завода и когато захванеше дъжд и се повдигне лепкава кал, очите на работниците се помрачаваха.

До кога ще продължава тъй? — се питаха работниците.

На този въпрос, в непродължително време отговори Партията и Народната власт: Да се построи просторен завод!

Думата на Партията и Правителството стана неотменим закон.

През месец март 1950 година из зеленчуковите градини на дебелчани, засноваха строителни техници и инженери и започнаха нещо да размерват.

— Какво ще става тука? — питаха градинарите.

— До края на годината тук ще израстне просторен завод! — обясняваше им Кънчо Бонев.

Дебелчани, когато се не вярваха и си приказваха: „Дошъл един, трябва да е побъркан. Разхожда се из бахчите, мери нещо и приказва велики работи. Завод щяло да става тук!"

До края на годината заводът израстна, величествен и горд така, както каза Партията. Към небето се издигна мощен комин. Блеснаха на слънцето стъклените покриви на просторните цехове. В един декемврийски ден на същата година работническият колектив прие новопостроения завод.

Каква радост изпитваха работниците! Да работиш в такъв завод е истинско щастие!

Закипя творчески труд. Към стотиците строителни обекти в нашата страна заводът „Червена звезда" започна да изпраща хиляди строителни машини: бетонобъркачки, транспортни ленти, макари за издигане на тежести, асансьори за новите високи сгради и др.

Сега заводът диша с пълна гръд. В просторния и чист двор между новите постройки са подредени готовите строителни машини, от които всекидневно се разпращат по строителните обекти.

Сред шума, буботенето и трясъка в огромния цех работят десетките ръце на младите и по-възрастни работници-специалисти.

На първата фрезмашина е застанал постоянният ударник на завода-стругар и фрезист Диню Райков Дянков. Както по време на съпротивата като партизанин, така и тук Диню активно участвува в производството. От лицето му лъха радост и щастие. „Друго се работи сега на тия машини в този светъл завод" — казва той и упорито заляга над фрезмашината. Той изпълнява нормите си 143 на сто.

В правата редица, зад един от стругове руменее лицето на 18 годишната Йонка Йорданова. Със свенлива усмивка тя разправя как преди 4 години постъпила в завода, как с помощта на майстора Червенков и колектива успяла да стане стругар. Поверили й струг.

Не малко са новите хора на завода, които заслужават почит и уважение. В редовете на първенците е и другарят Ангел Панайотов, изпълнил нормите си 141 на сто. За пример е младежката бригада на др. Стефан Цонев, която през първия месец на 1953 година не допустна никакъв брак и получи похвала за подържане висока култура на работното място.

В средата на цеха бригадата на опитния монтьор орденоносец Нено Дончев Панчев, изпълнила плана си 120 на сто, монтира новите машини.

Навсякъде в този нов завод, рожба на българо-съветската дружба, кипи усилен творчески труд за произвеждане на повече машини за народното стопанство, за благото на нашата социалистическа Родина.

Д. Лафчиева Н. Евтимов

Благодарят на Партията

Дълги години преди 9 септември нашето село Градница, Севлиевско тънеше в кал и мрак. Но през 1945 година, под крилото на народната власт, селото ни беше електрифицирано. С помощта на Партията и Правителството бе построена ветеринарна лечебница, здравен дом със зъболекарски кабинет и родилен дом.

В началото на 1952 г. в селото ни бяха доведени първите струи чиста и студена вода. Не мина много време и селото се радиофицира. Сега почти във всяка селска къща има високоговорител.

Градничани ценят тая придобивка и твърдо стоят зад своето народно Правителство, работят с всички сили за построяване на социализма у нас и опазване мира в целия свят.

Петър Христов Петров
член на ТКЗС с. Градница

Разширяват лозовите насаждения

Кооператорите от Павликенска околия, една от най-лозарските, която дава 10 на сто от виненото грозде на страната, в продължение на 2 — 3 години засадиха повече от 20 на сто нови лозя в сравнение със съществуващите.

Растат и все повече се увеличават доходите на кооператорите от лозарските села. Така през 1951 и 1952 години много ТКЗС получиха високо възнаграждение на труда си. ТКЗС с. Росица през 1951 г. отчете по 430 лв. на трудоден, а през 1952 — по 10·30 лв; ТКЗС с. Сухиндол през 1951 г. отчете паричен трудоден по 346 лв. и по един литър вино, а през 1952 — по 6·03 лв.; ТКЗС с. Димча отчете през 1951 г. по 303 лв. на трудоден и по 750 грама вино, а през 1952 г. по 6·35 лв.

Нелозарските села отчетоха значително по-малко възнаграждение на трудоден. Така ТКЗС Сломер през 1951 г. отчете по 220 лв. на трудоден, а през 1952 г. по 2·56 лв.; ТКЗС Бутово през 1951 г. отчете по 235 лв. на трудоден, а през 1952 г. по 3·10 лв. и т. н.

По-низкото заплащане на трудоден през 1952 г. в сравнение с 1951 г. в лозарските села, се дължи на неспазване агротехниката. Примерът с ТКЗС с. Батак, което извърши в младото лозе дълбока есенна оран с трактор на 22 — 23 см. дълбочина, свидетелствува, че суша няма. Батакчани добиха от 130 дек. по 1,200 кгр. винено грозде от декар, докато другите съседни на тях лозя на селата Караисен, Сломер, Г. Липница и др., където не се извърши дълбока есенна оран, дадоха от 300—500 кгр. на дек.

Друг важен отрасъл е облагородяването на млади лози. В околията има засадени и с тия, които ще се засадят през 1953 г. 2076 дек. нови блокови маточници. След две години те ще дават ежегодно толкова гладък подложков материал, колкото е необходимо за посаждане на всички нови лозя в страната за една година. Най-силно е застъпено облагородяването в село Бяла ряка, което ежегодно облагородява по 3 милиона лози. Доходите на кооператорите са големи. Почти всички къщи са обзаведени с най-хубави мебели, а подовете на някои от къщите, с паркет. ТКЗС Сухиндол ежегодно облагородява по 2 милиона лози, а за в бъдеще те ще достигнат 4 — 5 милиона. ТКЗС Михалци ежегодно облагородява по 2 до 2·5 милиона лози.

Кооператорите от цялата околия се радват на своите придобивки и с още по широк размах засаждат нови големи блокове трайни насаждения с лозя и маточници.

Хр. Нешев

Правилно отглеждане на ориза

Димитър ЯНДОВ
научен сътрудник при Земеделската и хидромелиоративна опитна станция—Павликени

Като култура оризът започна да се отглежда в района на Росишката напоителна система едва през последните няколко години и резултатите, които се получиха в продължение на този къс период бяха повече от насърчителни.

Грижите по правилното му отглеждане започват още от есента с изравняване на тировете при старите оризища и провеждане на есенната обработка, както за старите, така и за площите определени за нови оризища. Основната обработка, есенната оран, трябва да се извърши непосредствено след прибиране на реколтата, а подметката или люцененото на стърнището да става непосредствено след жътвата. Колкото по-рано тя се извърши, особено при старите оризища, толкова по-вече се улеснява разлагането на образуваните през лятото вредни съединения в почвата и се създават по-благоприятни условия за унищожаването на корените и коренищата на многогодишната плевелна растителност. В сравнение с другите култури оризът изисква по-дълбока обработка на почвата — най-малко 22—25 см. и то обезателно с предплужник. По този начин за оризовата култура, която ще прекара по-голяма част от вегетационния си период под вода, се осигурява по-добър и по-дълбоко проветрен почвен слой, а и семената на плевелите падат по-дълбоко и в повечето случаи или загиват, или забавят поникването си. Рано на пролет при първа възможност за работа се прави едно бранување, а след това според степента на заплевеляването, няколкократно култивиране. Последното се провежда през такива интервали, че до момента на засяването площта да остане чиста от плевели. Една седмица преди сеитбата се бранува още веднаж, а след това, за по-добро изравняване на малките гънки на терена се валира с гладък валяк.

При реколта от 500 кг. арпа и 500 кг. слама от декар оризът извлича от почвата 9·4 кг. азот, 4 кг. фосфор и 16 кг. калий. Анализите на почвите в района на оризосеенето в окръга установяват, че с изключение на калия, първите два хранителни елемента са в недостатъчни количества и трябва да се дадат чрез торовете. И тук най-добър е оборския тор — 2 до 3 тона на декар, даден при есенната обработка на почвата, или ако е добре разложен — при първото култивиране. Ефикасно действуват и другите торове, получени в стопанството, като птичи тор, разложен компост и особено дървесната пепел. От азотните минерални торове най-подходящ е амониевият сулфат, защото нитратните соли (селитрите), при водния режим, който изисква оризът, се измиват лесно от почвата, а от фосфорните — суперфосфата. Характерно при ориза е, че най-голям ефект от минералните торове се получава, когато се дават комбинирано — азотни и фосфорни такива. От друга страна много опити са доказали, че дробното им даване, при основната обработка на почвата и с едно или две подхранвания през пролетта, добивите се увеличават значително в, сравнение със същата торова норма дадена наведнаж. При основната обработка на почвата може да се натори с по 30—40 кг. на декар амониев сулфат и суперфосфат, при едно подхранване в периода на братенето, по 10—12 кг., а при две—първото при масовото поникване и второто при братенето с по 5—6 кг. от споменатите вече минерални торове. Непосредствено преди разхвърлянето на торовете при подхранването водата в оризището се намалява на 3—5 см., а след това се спира съвсем, което улеснява по-бързото поглъщане на торовете от почвата. Освен това, както при основното торене, така и при подхранването може да се използува и органо-минералната смеска по 40—60 кг. на декар със следния състав: 60 на сто добре разложен органически тор (оборски, компост, парникова пръст, 20 на сто амониев сулфат и 20 на сто суперфосфат. За по-икономично и пълно използуване на фосфора, суперфосфата може да се даде като гранули по 12—15 кг. на декар.

Една от важните работи при подготовката на мястото за оризище е изтеглянето на главните тирове-стрели. Те се правят с тракторни плугове „нагръб", високи 50 — 60 см., по посока на надлъжния наклон и се доправят на ръка с мотики. Ако площта остава да се заеме следната година пак с ориз, уместно е да се запазят. Напречните тирове се правят преди или след сеитбата високи до 30 — 35 см. и полегати — с наклон от 1:4 до 1:4.5, което облекчава преминаването на машините през тях. При леко пропускливи почви през няколко лехи, вместо напречни тирове трябва да се правят вади, които да дават вода на стоящите под тях и да прибират водата на стоящите над тях лехи, но в единия и другия случай посоката им трябва да следва по високите части на терена с което се улеснява движението на водата и намалява възможността от временно заблатяване на малки петна. Разстоянието между главните и напречни тирове зависи главно от наклона на терена и пропускливостта на почвата, но то трябва да бъде такова, че лехите, заключени между тях, да не са по-малки от 0·5 до 1 дек.

Богатият съветски опит ни дава твърде различни начини за провеждане сеитбата на ориза. При един производствен опит, изведен от колхоза „Енгелс" в района на Андижанската МТС—Съветския Съюз, старият начин — разпръснато под вода е дал с 26 на сто по нисък добив в сравнение с посева извършен с редосеялка, на сухо. Ето и резултатите от няколко опита изведени в Северна България през 1950 год. от ДЗС „Оризосеене" — Плевен:

Опита изведен в ТКЗС	Върху площ от дк.	Добиви в кг. от дк. при редосяване на сеитба	Добиви в кг. от дк. от ръка под вода
Обнова — Плевенско	50	749	443
Българене — Свищовско	80	611	465
Тотлебен — Плевенско	30	539	345

Като се вземат пред вид тези данни и данните от други опити се вижда, че най-подходящ начин за засяване на ориза се указва редовия — на сухо, с растояние между ботушите най-много 12 см., с посевна норма 13-15 кг. арпа на декар и дълбочина на засяване семената 1·5 до 2 см., което в зависимост от почвата, нейната навлажненост и обработка се постига без тежести, или с една тежест на ботуш. При тази сеитба се получават по-високи добиви, защото и тук дава редица преимущества: скъсява се времето на сеитбата, растенията развиват по-мощна коренова система и стават по-издържливи на полягането, никненето и братенето става поравномерно и дружно и като следствие от това узряването — едновременно.

Старата практика препоръчва ориза да се засява късно, след другите култури, под предлог, че се намалява опасността от късните пролетни застудявания. В същност по-голяма е опасността не от тях, а от ранните есенни слани. Ето защо, при нашите климатични условия, целта е да се избърза със засяването, когато температурата на водата стане 12—14 градуса, или да започне към 10—15 и завърши към 20—25 април. По-късната сеитба, след първи май, намалява силно добива, както това вече се потвърди от опита, който имаме в района.

Едно от агротехническите мероприятия при отглеждането на ориза, което ще бъде посрещнато от майсторите — оризари с особено съмнение и недоверие е поддържането на водния режим. Досегашната практика препоръчва заливането на парцелите да става преди сеитбата, по време на самата сеитба се поддържа воден слой от 10—12 см. и след това се правят две или три кратки просушавания докато посева брати. От този период нататък оризището се залива и водата се поддържа, според заплевеляването на 15, а често и на 25-35 см. Това се налага следствие лошата обработка, която се извършва под вода и при която голяма част от плевелните семена стават заровени на малка дълбочина и лесно намират благоприятни условия за поникване. Водният стълб се поддържа до пълното узряване на ориза и се пуска да оттече само 5-6 дни преди прибиране на реколтата и често жетвата се извършва в кал.

Най-новите проучвания направени в Съветския Съюз и у нас ни убеждават недвусмислено, че оризът не е блатна култура и с успех може да се отглежда и при периодично заливане. Един опит изведен в продължение на 5 години в Таджикистан ни показва, че добивите средно за 5-тях години при постоянно заливане на оризището са 327 кг., а при периодично заливане — 8 дни заливане следвано с 5 дни просушаване — 467 кг. от декар.

От досегашната практика у нас най-подходящ се е указал следния воден режим: непосредствено след засяването, което както вече се каза, става с редосеялка, на сухо, се пуска тънък слой вода, която веднага се спира. При тези условия добре навлажнена почва и затопляне на земята засетите семена никнат бързо и едновременно. 7—8 дни след засяването, когато се появят пониците, водата се пуска повторно пак в тънък слой, който постепенно се увеличава, за да се предизвика „изтегляне" на растенията. При евентуална опасност от слана, водата се увеличава толкова, че да покрие целите растения. Ако посевът е чист от плевели след 3—4 дни водата се оттича и след 6—8 дни просушаване, отново се пуска. При заплевелял посев водният слой се увеличава на 4—5 см. над плевелните растения и се поддържа до тяхното загиване. В началото на братенето водата отново се спира и оризището се засушава до края на братенето. След този период водният режим се поддържа с 5—8 дни заливане и 6 дни просушаване до началото на млечната зрялост, след настъпването на която за наедряване на зърното оризът използува почвената влага. През това време горният пласт на почвата изсъхва достатъчно и се улеснява работата на машините при прибиране на реколтата. Освен повисоките добиви, които се получават при периодичното заливане на ориза, тази агротехника има и други преимущества: прави се около 50 на сто икономия на поливна вода, която ще се оползотвори за напояване на други селско-стопански култури, влошаването на почвата бива по-слабо и в периода на засушаването се унищожава голяма част от ларвите на маларичните комари.

И най-после, за да се намали опасността от заблатяване на оризищата и близко стоящите до тях земи трябва да се направи своевременно дренажна система, тъй както направи ТКЗС в с. Дичин, Търновско през настоящия зимен сезон.

Това са по-главните агротехнически изисквания, които трябва да се усвоят комплексно, за да се постави отглеждането на ориза на здрава социалистическа основа и да се получават високи добиви от него.

ПАРТИЕН ЖИВОТ

РАБОТАТА НА ТЪРНОВСКИЯ ПАРТИЕН КАБИНЕТ С ПРОПАГАНДИСТИТЕ

Главното в пропагандистката работа е нейното идейно съдържание, политическа заостреност и тясна връзка с живота. Всичко това в огромна степен зависи от пропагандистите. Затова и грижата за пропагандистите, за издигане тяхната теоритическа и методическа подготовка съставлява една от основните грижи на Търновски градски партиен комитет.

Основна форма на работа с пропагандистите са семинарите. Към Градския комитет на партията са изградени осем постоянно действуващи семинари с участието на 160 пропагандисти на Партията и ДСНМ. Партийният кабинет оказва постоянна помощ на семинарите. Така, във връзка с изучаването труда на другаря Сталин „Икономически проблеми на социализма в СССР“ от щатните сътрудници на партийния кабинет в семинарите с пропагандисти са изнесени четири лекции. Ръководителите на семинарите са подпомогнати, чрез обсъждането на две лекции, индивидуални консултации и указване на литература. Извършеното от партийния кабинет в помощ на семинарите с пропагандистите, обаче, е недостатъчно. Почти нищо не е извършено за оказване методическа помощ на пропагандистите.

Друга форма за оказване помощ на пропагандистите, за повишаване тяхната теоритическа подготовка, са ежеседмично изнасяните в партийния кабинет лекции от лектори на лекторската група при Окръжния комитет на партията. От началото на учебната година до сега са изнесени 18 лекции, в присъствието на 790 души, предимно пропагандисти. Повечето от изнесените лекции се изслушват с повишен интерес, поставят се съществени въпроси, възникват спорове.

Трета форма за оказване помощ на пропагандистите, която постепенно се утвърждава в работата на партийния кабинет, са индивидуалните консултации. За консултации са определени дните сряда и събота след обед. Някои пропагандисти, като Янка Николова, Стоянка Георгиева, Петър Денев и др. свикнаха редовно да идват на консултации. Мнозинството от пропагандистите, обаче още не правят това. За да ги приучим редовно да идват на консултации, въведохме практиката да извикваме в партийния кабинет отделни пропагандисти за изясняване на поставените им от слушателите въпроси. Това спомогна за увеличаване броя на консултиращите се. За м. януари техният брой достигна до 40.

Консултациите дава предимно щатният лектор — консултант — др. В. Сариев, който указва литература, отговаря на поставените въпроси, беседва с пропагандистите. За да не изпаднем в грешка, по-трудните въпроси изясняваме с помощта на лектор—консултанта при Окръжния комитет на партията.

Преди една седмица бе проведена групова консултация в присъствието на 10 пропагандисти. Обсъдени бяха повече от 10 въпроси, между които: за обективния характер на природните и икономическите закони, за „дирижираното“ стопанство при капитализма, има ли зачатъци на стокообмен у нас и др. Изказаха се почти всички пропагандисти. По някои от въпросите възникнаха оживени спорове. Пропагандистите останаха доволни от тази форма на консултация и изказаха желание по-често да провеждаме такива консултации.

За оказване помощ и контрол в работата на пропагандистите на място, от ГК на партията системно се организират посещения на занятия на пропагандисти от членове и сътрудници на комитета. Партийният кабинет въведе практиката да се обсъждат ежемесечно някои от посетените занятия. За целта се определят 4 — 5 по-подготвени другари, които присъствуват на занятията. На следващия ден в партийния кабинет, в присъствието на тези другари и пропагандистите, се провежда обсъждане на проведените занятия. Това дава възможност по-отблизо да се следи работата на пропагандистите, своевременно да се разкриват недостатъците в тяхната работа, да се обменя опит между пропагандистите. Задачата е да разширим приложението на тази форма за оказване помощ и контрол в работата на пропагандистите, като провеждаме най-малко две обсъждания месечно и резултатите от обсъжданията правим достояние на всички пропагандисти.

За оказване по-действена помощ на пропагандистите по изучаване труда на другаря Сталин „Икономически проблеми на социализма в СССР“, по указание на Окръжния комитет на партията, с помощта на ГК на партията, към партийния кабинет бяха привлечени 18 нещатни консултанти, предимно пропагандисти и слушатели от курса по политикономия. Консултантите прикрепихме към един, двама или трима пропагандисти. На 4 февруари проведохме съвещание с консултантите, на което им поставихме следните задачи: да оказват помощ на пропагандистите в подготовката им за занятие, като им уясняват трудните въпроси, преглеждат им разказа и др. От извършената проверка на работата на консултантите се вижда, че повечето от тях успешно се справят със задачите си и оказват ценна помощ на пропагандистите. Така, консултантът др. Димитър Денчев поканил пропагандиста у дома си и в продължение на два часа беседвал с него по въпросите от първа тема по труда на другаря Сталин „Икономически проблеми на социализма в СССР“. При втора среща той проверил разказа на пропагандиста. Другарят Борис Тютюнков, след като предварително поработил по въпросите, прегледал разказа на пропагандистката Ана Хитева и внесъл допълнения в него. След това присъствувал на занятие и след приключване беседата на пропагандистката, изказал се и доразяснил въпросите. Другарят Атанас Даракиев, провел с пропагандиста Виган Тачев две консултации, присъствувал на занятието и накрая се изказал. Благодарение на добрата подготовка, която била извършена от пропагандиста и консултанта, занятието протекло добре, обсъдените въпроси създали интерес у слушателите, поставени били много въпроси.

Извършената досега работа от консултантите показва, че тази форма за оказване помощ на пропагандистите е твърде резултатна. Необходимо е партийният кабинет по-отблизо да следи работата на консултантите, да вникза в съдържанието на тяхната работа, да обобщава и разпространява техния опит.

Освен изложените по-горе мероприятия партийният кабинет подпомага пропагандистите с литература, с разработването на примерни планове и др. Така, в помощ на пропагандистите по изучаването материалите на XIX конгрес на КПСС и труда на другаря Сталин „Икономически проблеми на социализма в СССР“ партийният кабинет състави и снабди пропагандистите с примерни планове с литература по отделните теми, осигури провеждането на 6 статии от руски език, състави библиографични справки.

Всички мероприятия които провежда партийният кабинет в помощ на пропагандистите, способствуват за правилното провеждане на занятията.

Необходимо е затвърдяването на постигнатите успехи в работата на партийния кабинет с пропагандистите и намиране нови форми на работа с тях.

Необходимо е ликвидирането на недостатъците, за осигуряване понататъшен подем в пропагандистката работа, за срочно изпълнение на задачите, поставени от Партията, Правителството и другаря Вълко Червенков.

М. Петков
зав. партийния кабинет

Лошо партийно ръководство — ниски добиви

Партийната организация при ДЗС в с. Тузлу-Алан, Еленско подготви и проведе своето годишно събрание при активното участие на партийните членове. В изнесения доклад от партийния секретар др. Николов, се отчете, че са получени ниски добиви от полевъдството поради което стопанството е загубило 37 тона пшеница, 56 тона ечемик, 28 тона овес, 48 тона царевица 231 тона картофи и др. Тези ниски добиви не можаха да осигурят изпълнението на държавните доставки и фуража за животновъдството. Ако партийната организация беше водила борба за мобилизиране колектива за прилагане на всички указания на съветската агротехника, тези резултати не биха дошли. Сравнително по-добри постижения ДЗС има в областта на животновъдството и овощарството. Всичко това се дължи на лошото партийно ръководство, на слабата взискателност за изпълнение на партийните решения.

Това здълбочено анализиране на слабостите на партийната организация даде повод на партийните членове да вземат по-оживено участие в разискванията. Зададоха се 40 въпроса и се изказаха 16 души. В своите изказвания те взеха отношение и към своите слабости и слабостите допуснати от партийното и административното ръководства на ДЗС. В проекто резолюцията се набелязаха мерки за подобрение на партийната работа.

След станалите разисквания партийните членове решиха да водят упорита борба за изпълнение на партийните решения, да се сплотят още по-здраво около новото ръководство и бъдат непримирими борци за изпълнение производствения план през 1953 г.

Иван Хр. Иванов

Готвят се за честването на 8 март

КОНСТАНТИН, Еленско — (от нашия селкор). — Общоселският комитет на Отечествения фронт в селото ни проведе разширено заседание с жените и ръководствата на отечественофронтовските организации от района на съвета за разглеждане работата на жените в Отеч. фронт, участието им във всички акции и борбата за мир, както и за вземане решение за отпразнуване на Международния ден на жената — 8 март. Доклад за работата на жените изнесе др. Мара Григорова. Тя отбеляза, че в сравнение с миналата година днес жените работят по-добре. Жените отлично се справят и участвуват във всички селскостопански задачи. Те масово участвуват в читателските групи и кръжоци. 52 туркини от махалата Светослаци посещават редовно курса по огрмотняване и 10 от тях отлично знаят да четат турския вестник. Най-добри агитаторки са: Надежда Бакърджиева, Невяна Захариева, Иванка Миленкова и др. Слаба е обаче разяснителната работа за образуване на ТКЗС.

След доклада станаха оживени разисквания и се набелязаха мерки за подобрение работата сред жените. Набелязаха се мерки за най-тържествено отпразнуване на 8 март. Ще бъдат направени кътове, витрини, лозунги. Набелязаха се отговорници. Работата вече започна.

А. Даскалова

От всякъде

ГОДИШНО ОТЧЕТНО СЪБРАНИЕ проведе на 25 януари т. г. дружеството на ДСНМ с. Въглевци, Търновско.

ХУДОЖЕСТВЕНИЯТ КОЛЕКТИВ при читалище „Труд“ с. Бяла Черква, Павликенско подготви и с успех изнесе съветската комедия „Сватба със зестра“.

ТРЕТО ГОДИШНО ОТЧЕТНО СЪБРАНИЕ проведе на 15 февруари т. г. ТКЗС „25 октомври“ с. Янтра Г. Оряховско.

КУРС ЗА ИЗУЧАВАНЕ НА РУСКИ ЕЗИК се откри в с. Емен, Търновско. Включени са всички членове на ДСНМ.

ФИЗКУЛТУРНИЯТ КОЛЕКТИВ на ДСО „Динамо“ при п. т. т. станция Севлиево проведе на 12 февруари т. г. годишно отчетно събрание.

БАСКЕТБОЛНА СРЕЩА между учители и ученици от педагогическото училище гр. Търново се проведе на 18 февруари т. г.

ОТЧЕТНО СЪБРАНИЕ за отчитане успеха от положените семестриални изпити и дейността на ДСНМ проведе втори курс при медицинското училище за фелдшери — Търново.

ТРАДИЦИОННО ЗАРЯЗВАНЕ на лозята бе извършено по най-тържествен начин на 14 февруари 1953 г. в гр. Лясковец.

ТЪРЖЕСТВЕНО ОТПРАЗНУВАХА празника на лозарите кооператорите и кооператорките от с. Крамолин, Севлиевско.

ПОД ЛОЗУНГА „НА БОРБА ЗА МИР“ се проведе на 1 февруари т. г. на градския стадион в Г. Оряховица приятелска футболна среща между отборите на „Червено знаме“ Г. Оряховица и гр. Лясковец. Срещата спечелиха домакините с 2:1.

ВТОРА РЕДОВНА СЕСИЯ проведе в салона на читалището на 16 февруари т. г. изпълкома на МНСДТ с. Янтра, Г. Оряховско

ТЕАТРАЛНАТА ТРУПА при читалището с. Обединение, Търновско подготви и изнесе на 6 и 8 т. м. пиесата „Любов“ от Орлин Василев.

ДРАМАТА „КАРА-ТАНАС“ бе изнесена с голям успех от художествения колектив при читалище „Просвета“ с. Дрента, Еленско.

ТЪРЖЕСТВЕНО ПОСРЕЩНАХА празника на лозарите кооператорите от с. Сухиндол, Павликенско.

КООПЕРАТОРИТЕ ОТ ТКЗС село Русаля, Търновско отчетоха едногодишната си дейност на 15 февруари т. г. На събранието присъствува и старият дългогодишен учител на селото дядо Васил Мавриков.

ОБЩОСЕЛСКО СЪБРАНИЕ в присъствието на 300 души за отчитане работата на завършилия кадрови курс по ПВХО се проведе на 28 януари т. г. в с. Драгижево, Търновско.

(по дописките на: Цани Райков, Здравка Пенева, Трифон Д. Петков, Ст. Чикендов, Ст. Петков, Р. Й. Димитров, Евгени Ковачев, Д. Куцаров, Ал. Хинчев, Асен Георгиев, Каранцалиев, В. Търсанков, Петко Косев, В. Шикаланов.)

ПИСМА НА ЧИТАТЕЛИТЕ

НЕХАЙСТВО ИЛИ ЩО?...

На 12 август 1952 година от гара Сливен в гара Трявна пристигна пратка № 11620, състояща се от 25 кутии електрически крушки, изпратена от „Стройматметиз“ — Сливен за „Стройматметиз“ — Трявна. Понеже в Трявна няма такава търговска организация, сточна гара Трявна поиска от „Стройматметиз“ — Сливен да нареди кой да освободи пратката. От тогава се започва дългата преписка. Първоначално се нареди пратката да бъде освободена от сл. „Търговия“ при ГНС. Те отказаха. После бе съобщено да се получи от „Търговия“ при ОНС гр. Дряново, който също отказаха. Направи се трето искане до „Стройматметиз“ — Сливен да уреди най-после този, въпрос. От там се получи отговор сл. „Търговия“ гр. Трявна да освободи и вдигне пратката без повече да упорства, но същата служба пак отказа.

Така продължава безконечната преписка и писмо след писмо, отговор след отговор, но разрешение на въпроса няма. Последният отговор на „Стройматметиз“ Сливен е ДИП „Ангел Кънчев“ — Трявна да получи пратката, като сл. „Търговия“ при ГНС—Трявна да подпише предварително необходимите протоколи.

Не се знае, защо сл. „Търговия“ още не подписва протоколите и забавя получаването на пратката от ДИП „Ангел Кънчев“. Не ни е известно дали основателно се отказва подписването или не, но ни е известно, че тази пратка стои в магазина на сточна гара — Трявна от 6 месеца и 9 дни и е обременена със 75 лева магазинаж.

Трябва този въпрос да бъде разрешен незабавно, а на виновниците да се потърси съответната отговорност.

Драган Ст. Томов — рабкор

Безобразно отношение към служебните задължения

Гражданинът Стефан Ангелов Стоянов от гр. Севлиево, още на 27 ноември 1951 г. е предал на служителя на Градския народен съвет за депутатите на трудещите се Михаил Г. Михайлов, сега на работа в финансовия отдел, дубликат—бордеро № 290867 от 1945 г. и писмо № 3601 от 1948 г., които документи трябвало по служебен път да се изпратят в БНБ—Севлиево, във връзка със „заема на свободата“ от 1945 г.

Поради немарливостта на служителя Михаил Г. Михайлов тези документи, след 17 месечно отлежаване, напоени с достатъчно бюрократизъм, с дата 19 февруари 1953 г. отпътуваха за Държавната спестовна каса—Севлиево.

Алхин

Б. Р. *Интересно е да се знае, как ръководителите на ГНС провеждат контрол над работата на своите служители и защо се е допуснало такова безобразие към молбите на трудещите се. Този „забележителен“ почин заслужава особено внимание, каквото трябва да му отдели ОК на БКП в Севлиево.*

Читателите критикуват

★ *Неотдавна наш читател от с. Мусина, Павликенско ни писа, че „селкоопът“ в селото не доставя стоки по магазините, магазинерите не се грижат за това. Липсват най-елементарни стоки, като сол, фиде, тетрадки. Ръководителите на „Селкооп“ се оправдават с това, че нямало кредит, банката не разрешавала.*

Нашият читател по-нататък пише, че персоналът при кооперацията е прекалено голям, а работата им е малко.

От направената проверка чрез ОК на БКП се установи, че изнесеното е вярно. Действително липсват стоки, персоналът е по-вече, отколкото трябва. Но ОК не ни съобщава какви мерки са взети. В писмото на ОК не се виждат виновниците, а като причина се сочи предсрочието и неотпускането на средства от банката. . .

Виновниците трябва да се видят и да се вземат мерки за подобрение снабдяването на населението със стоки.

★ *Читател на нашия вестник от гр. Трявна ни писа за горския надзирател Дончо Михайлов от с. Престой, Тревненско, че залесил с жълъд засяти с жито и изникнали вече ниви, както и овощни градини и други плодородни почви.*

От Окръжното управление на горското стопанство ни съобщават, че писаното отговаря на истината. За допуснатите грешки бившият директор на горското стопанство в гр. Дряново Стаю М. Стаевски са наказани да заплатят на държавата нанесените щети. Издадена е заповед за строго мъмрене. Наредено е да се проведе събрание, на което да се разясни, че имотите не са одържавени и се върнат на населението, като тяхна частна собственост.

★ *Др. Иван Пейчев от село Плачковци писа до редакцията, че читалищното кино е занемарено. Киооператорът Цанко Димитров, не полага достатъчно грижи за проагитиране на филмите. Афишите не са поставени на определеното място. Липсва също точна програма на кинопрожекциите, което става безпланово. Всичко това пречи и не дава възможност трудещите се от с. Плачковци да гледат редовно прекрасните съветски филми, наситени с ярки примери от всекидневния живот, които предават прекрасния опит на съветските стахановци и новатори във всички области на производството.*

Б. Р. Направихме запитване до ОЧС, от където на отговориха, че причината за това състояние на читалищното кино в с. Плачковци се дължи на това, че операторът е й хлебарски работник, който се е грижел за всичко. Сега е назначена касиерка, която ще се грижи за проагитирването на филмите. Ще се сложи и ред на прожекциите.

★ *Така продължава безконечната преписка и писмо след писмо, отговор след отговор, но разрешение на въпроса няма. Последният отговор на „Стройматметиз“ Сливен е ДИП „Ангел Кънчев“ — Трявна да получи пратката, като сл. „Търговия“ при ГНС—Трявна да подпише предварително необходимите протоколи.*

Не се знае, защо сл. „Търговия“ още не подписва протоколите и забавя получаването на пратката от ДИП „Ангел Кънчев“. Не ни е известно дали основателно се отказва подписването или не, но ни е известно, че тази пратка стои в магазина на сточна гара — Трявна от 6 месеца и 9 дни и е обременена със 75 лева магазинаж.

Трябва този въпрос да бъде разрешен незабавно, а на виновниците да се потърси съответната отговорност.

Драган Ст. Томов — рабкор

Благодарствени писма

Огромното социалистическо строителство роди и възпита нови хора, хора чужди на старите буржоазни навици и порядки, хора с ясен ум, хора на прогреса.

за тези нови хора в редакцията се получават постоянно благодарствени писма.

Другарят Борис Тодоров Борисов от гр. Трявна, бивш профсъюзен работник в Окръжния съвет на профсъюзите, заболява от менингит. Положението му било извънредно критично. В продължение на 8 месеца той страда. Най-сетне благодарение на отличните лекарски грижи, оздравява. И колко радостен се чувствува сега, че е здрав и живее при семейството си — при децата си.

В писмото си до редакцията др. Борисов пише: „Благодаря преди всичко на Партията и другаря Червенков; на др Начев, управител на Търновската болница, който остави у мене добри впечатления; строг и справедлив, близък до страданията на болните. Благодаря също на др. лекари, Севриев, Габровска и др.

Докато в капиталистическите страни не се полагат никакви грижи за работническата класа, в нашата татковина грижата за здравето на човека е основна грижа“ — така завършва писмото си др. Борисов.

Др. Стефан Стоилов от с. Антоново, Омуртагско, посетил с група свои съселяни дараците в с. Калтинец, Г. Оряховско, ни пише: „Изказвам благодарност на др. Димитър Братванов, ръководител на дараците, който така внимателно се отнесе към всички ни от Тузлука“.

Ученикът Асан Мехмедов от Машиностроителния техникум в с. Дебелец, Търновско, излекуван от болестта язвинокок пише до редакцията: „Другояче не мога да се отплатя за добрите грижи, които се положиха за мен, освен като изказвам дълбока благодарност на лекарите Паунски и Янко Георгиев, които откриха ехинокока в белия ми дроб. Благодаря на лекарите Величков, Георгиев и Савов, на сестрите Паунова, Кирова, Стефанова и др. Благодарение на техните грижи, на тяхното внимание, аз съм спасен от смърт“.

Кооператорката Маруся Тодорова Енчева от ТКЗС Русаля, Търновско, след успешна операция, пише до редакцията: „Особено впечатление ми направи началника на отделението в Търновската болница, д-р Величков. Той прави проверка на болните почти през час даже и през нощ и следи развитието на болестта. Хвала на такива съзнателни хора. Напуснах болницата с повишен дух“.

Физкултура и спорт

Състезание в чест на Съветската армия

Денят 23 февруари физкултурниците от Г. Оряховица посветиха на Съветската армия. Проведоха се атлетически състезания с участие на всички физкултурни колективи. Най-масово се представи колективът на Първо средно училище. Той спечели отборното първенство. Победители излизоха: 100 м.— мъже — Иван Минчев (Първо средно у-ще)—11·9 сек.; 100 м. девойки — Кл. Христова (ФЗУ) — 14 сек.; дълъг скок —мъже—Ник. Желязков (Първо средно у-ще)—5·09; висок скок — мъже— Б. Терентов (Мех. техникум)— 160 см.; 200 м. девойки—Ст. Кабакчиева (ФЗУ) —37 сек.; 400 м. младежи—Дим. Йошков (Първо средно у-ще)—62 сек.; граната — девойки — П. Петкова (Първо средно у-ще—36 м.; 1500 м.— младежи — Т. Досев (Локомотив) — 5·09.

Проведе се и мото крос, който обхващаше три обиколки на града и минаваше край Братската могила. Димитър Маринов (ДОСО) победи в 40 клм. маршрут, следван от П. Чотов и Ник. Бакърджиев (ДОСО).

По футбол местния „Червено знаме“ победи „Динамо“ с 1:0, а „Локомотив“ — Г. Оряховица и „Локомотив“ Златарица завършиха 1:1.

Така в този февруарски ден физкултурниците изразиха любовта си към непобедимата Съветска армия.

Валентин Николов

ПО МАТЕРИАЛИТЕ НА „БОРБА“

★ „Грижите за добитъка най-важна селско стопанска задача“ под това заглавие в бр. 1 на в. „Борба“ писахме за лошото гледане на добитъка в селата Емен, Ресен, Ново село и Водолей. От ОНСДТ — Търново ни съобщават, че е проведено съвещание с УС на ТКЗС с. Емен и са взети мерки за подобрение гледането на добитъка. Назначени са гледачи за всичкия добитък. Взети са мерки и в ТКЗС на селата Ресен, Ново село и Водолей.

★ В бр. 3 от 17 януари т. г. изнесохме дописка под заглавие „Кой е виновен“ отнасяща се до ДИП „Елба“ — Елена. След взетите мерки от ОК на БКП — Елена, ДИП „Елба“ редовно се снабдява с трупи за бичене.

★ „КАРТОИГРАЧИ“ под това заглавие в бр. 3 поместихме стършелова дописка, отнасяща се за някои членове на ДСНМ от с. Миндя — Еленско, които редовно играят на карти. Дружеството на ДСНМ с. Миндя ни съобщава, че на младежите, играещи карти е наложено наказание.

★ По повод публикуваната в бр. 4 от 24 януари статия „Състоянието на учебната година в ДСНМ“, в която се изнасяше слабото посещение на семинарите с пропагандистите при ГК на ДСНМ — Габрово, ОК на БКП и ГК на ДСНМ — Габрово ни съобщават, че са взети мерки за подобрение посещението на семинарите. Другарите, които не посещават семинарите са викани в ГК на БКП, а членовете на ДСНМ в ГК на ДСНМ за обяснение по непосещението им.

★ В бр. 51 на в. „Борба“, от м. г. под заглавие „Много ти се молим“ писахме за нередностите в радиоуредбата при ДИП „Рекорд“ — Г. Оряховица. От ОК на БКП — Г. Оряховица ни пишат, че дирекцията е взела мерки и поправила уредбата.

★ *Под заглавие „Типичен бюрократизъм“ в бр. 7 от 14 февруари писахме за допуснати нехубавости от служителите Химитлийски и Кръстева от ДО „Зърнени храни“ — Търново, допуснати при изпращане на нарядно писмо до ДИП „Зоя“ — Габрово. ДО „Зърнени храни“ ни пише, че изнесеното отговаря на истината. На виновниците е обърнато внимание и са набелязани мерки за отстраняването на слабостите.*

★ *В бр. 4 от 20 януари т. г. писахме, че в брьснарския отдел на комбината с. Драганово, Г. Оряховско вместо пулверизатори се употребяват машинки за флайтокс. ОНСДТ — Г. Оряховица ни съобщава, че са взети мерки и флайтоксовите машинки са отстранени от употреба.*

★ *В същия брой поместихме уводна статия „Творчески да овладяваме марксизма—ленинизма“. ОК на БКП — Г. Оряховица ни съобщава, че отделът „ПА“ е разучил поместената статия.*

За подобряване работата в партийните учебни звена са взети мерки, като са изпратени сътрудници от комитета в изоставащите звена. На проведения пленум на 11 февруари т. г. по марксистко-ленинската просвета, особено остро бе поставен въпросът за правилното провеждане на учебните занятия и осигуряване редовно посещение.

СЕДМИЧЕН СТЪРШЕЛОВ КИНО-ПРЕГЛЕД

Карикатури и текст
В. ВАСИЛЕВ

Ръководителите на габровските предприятия „Г. Генов“, „Петолъчка“, „Успех“ и други фабрики от окръга не хаят по възвеждане патриотичния почин на работниците от фабрика „Ерист Телман“.

На 18 т. м. агротехническия кръжок в ТКЗС, с. Ялово — Дряновско не се е провел, понеже лекторите д-р Шонтев и Вера Нинова минали с каруца през стопанството и се завърнали веднага в Дряново, без да изчакат да се събере кръжокът.

Димитър Ангелов н-к отдел „Селско стопанство“ при ОНСДТ — Севлиево пише писмо до Окр. НСДТ, че влагозарядки не правят, понеже имало достатъчно валежи, а прудове и микроязовири не строят, защото нямало благоприятни условия.

Докато при ТКЗС в селата Крамолин и Коевци въглува теорията за „калните блокове“ и даже председателят на ТКЗС в с. Коевци дава извинителни бележки на трактористите от МТС — Севлиево, кооператорите от Хирево, Идилево засяха овеса и фия.

Техническият ръководител на ремонтната база „Първи май“ в с. Полски Тръмбеш, Търновско се утешава, че имало време за подготовката и ремонта на керамичните фабрики, като забравя, че срока изтича на 1 март т. г.

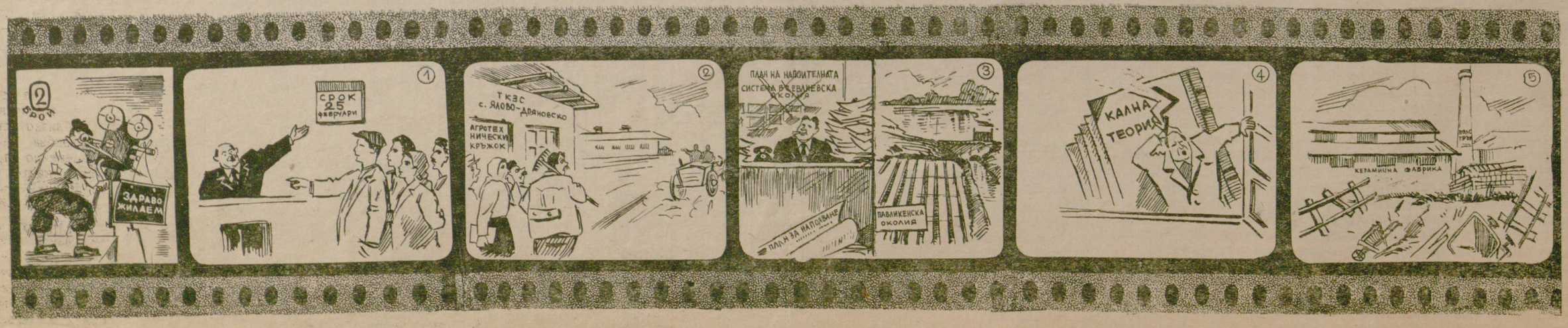

Пак със апарата,
Стършел се разходи
и на филм представя,
все отбор герои,

— Защо бързате другари,
тъй се почин не въвежда
има време все ще сварим,
тя самичка се нарежда.

— Бягай Шонтов, че дойдоха!—
шепне Верка запъхтяна
и докато ги разбраха,
чак във Дряново се спряха.

Дъждец има, снежец пада,
напояването е във ред
във земята има влага,
дай ми боже берекет.

— Оле помощ, че загазих
с таз теория проклета,
от калчица се опазих
ще ме смажеш, по полека.

Вагонетки и машини
тук с ремонта изостават,
интересно до кога ли
синковците тъй ще карат?